

Міністерство освіти і науки України
Кафедра політичних наук і права
Рада молодих вчених Університету Ушинського
Наукове товариство студентів, аспірантів, докторантів і
молодих вчених

VI Всеукраїнська науково-практична конференція
студентів та
молодих вчених
«СУЧАСНІ ВИКЛИКИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО
РОЗВИТКУ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА СОЦІАЛЬНО-
ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ»
22 травня 2026 року

м. Одеса

УДК: 32+316]-043.86:3.073(477)

С91

Рекомендовано до друку рішенням

Вченої ради ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» (протокол № 15 від 26 червня 2026 року)

Рецензенти:

Коч С. В., доктор політичних наук, професор, завідувач кафедри політології Одеського національного університету імені І. І. Мечникова

Гедікова Н. П., доктор політичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

С91 «Сучасні виклики соціально-політичного розвитку: політико-правові та соціально-економічні виміри» [Електронний ресурс] : матеріали VI Всеукраїнської науково-практичної конференції студентів та молодих вчених (м. Одеса, 22 травня 2026 р.) / за заг. ред. д. політ. н. С. М. Наумкіної, к. політ. н. С. А. Дмитрашко, к. пол. н. І. І. Пронози. Одеса : ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2026. 266 с.

22 травня 2026 року у ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» проведено VI Всеукраїнську науково-практичну конференцію студентів та молодих вчених, в якій взяли участь представники закладів вищої освіти України, студенти, магістри, аспіранти та докторанти, представники дипломатичної служби України. До збірника увійшли тези доповідей з актуальних питань політичного процесу України та світу, міжнародних відносин та дипломатії. Видання адресоване науковим та науково-педагогічним працівникам закладів вищої освіти, студентам, магістрам, аспірантам, докторантам та всім, хто цікавиться питаннями політичної науки, дипломатії, права та філософії.

© автори тез

© ДЗ «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського», 2026

ЗМІСТ
ВСТУП
ПРОГРАМА
НАПРЯМ 1
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ВИМІРИ СУЧАСНИХ СОЦІАЛЬНИХ
ТРАНСФОРМАЦІЙ

Авер'янов Сергій	ПОЗИЦІЯ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ ЗА АДМІНІСТРАЦІЇ ДОНАЛЬДА ТРАМПА ЩОДО ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ: ДОКТРИНАЛЬНО-КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ВИМІР	33
Батяла Анна	АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВИЛ КОМЕНДАНТСЬКОЇ ГОДИНИ	38
Берьозкіна Валерія	ШТУЧНИЙ ІНТЕЛЕКТ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ: МЕЖІ ДОПУСТИМОСТІ ЦИФРОВИХ ДОКАЗІВ	40
Бодян Кароліна	ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДОСЛІДЖЕННЯ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ	44
Діваєв Олег	ПОЛІТИЧНА СОЦІАЛІЗАЦІЯ МОЛОДІ В УМОВАХ МУЛЬТИКУЛЬТУРНОСТІ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД ТА УКРАЇНСЬКІ ПЕРСПЕКТИВИ	48
Довга Світлана	ВПЛИВ ГУМАНІТАРНИХ КРИЗ НА СИСТЕМУ МІЖНАРОДНОЇ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я: ІНСТИТУЦІОНАЛЬНИЙ АСПЕКТ	52
Долока Христина	АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ: ТРАНСФОРМАЦІЯ ЗАХОДІВ ВПЛИВУ В СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ РЕАЛІЯХ	55
Железков Андрій	КОНСЕРВАТИЗМ ЯК ПОЛІТИЧНА ДОКТРИНА: ІСТОРИЧНІ ВИТОКИ ТА ДИНАМІКА РОЗВИТКУ	57

НАПРЯМ 1
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ВИМІРИ СУЧАСНИХ СОЦІАЛЬНИХ
ТРАНСФОРМАЦІЙ

ПОЗИЦІЯ СПОЛУЧЕНИХ ШТАТІВ АМЕРИКИ ЗА АДМІНСТРАЦІЇ
ДОНАЛЬДА ТРАМПА ЩОДО ЄВРОАТЛАНТИЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ
УКРАЇНИ: ДОКТРИНАЛЬНО-КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ ВИМІР

Авер'янов Сергій Володимирович,
к. політ. н., асистент кафедри міжнародних
організацій та дипломатичної служби
Навчально-наукового інституту міжнародних відносин
Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Сучасна міжнародна система безпеки переживає тектонічні зміни, що були спровоковані військовою агресією Росії проти України 2022 року та остаточно закріплені у новій зовнішньополітичній парадигмі США — Стратегії національної безпеки від листопада 2025 року [1]. Цей документ фіксує рішучий відхід Вашингтона від концепції глобального домінування на користь гнучкого реалізму та прагматичного курсу «America First». У цій новій конфігурації Україна опинилася в епіцентрі трансформації трансатлантичного простору, виступаючи вже не просто об'єктом міжнародної підтримки, а активним суб'єктом, що змінює внутрішню логіку розширення західних інституцій.

Головна наукова та політична проблема полягає у виникненні суттєвого розриву між традиційними прагненнями України щодо повноправного членства в НАТО та новою стратегією США, яка прямо закликає припинити сприйняття Альянсу як структури, що постійно розширюється [1, с. 27]. Вашингтон зміщує фокус на стратегічну стабільність із РФ, щоб запобігти її надмірному зближенню з Китаєм, що значно знижує політичні перспективи вступу України до Альянсу у коротко- чи середньотерміновій перспективі. Водночас спостерігається

розбіжність між матеріальним лідерством США, орієнтованим на технологічну міць та силу, та нормативним лідерством ЄС, що базується на жорстких стандартах та етичних правилах.

Центральним елементом дослідження є трансформація ролі України у статус «донора безпеки» та фронтира західної цивілізації. США та ЄС переходять від ідей вільної торгівлі до політики економічної оборони та захисту стратегічних ланцюгів постачання, де Україна розглядається як ключовий постачальник ІТ-послуг та критичної сировини. У рамках принципу розподілу відповідальності (Burden-sharing), Вашингтон очікує від європейських союзників здатності функціонувати стабільно без постійної прямої допомоги США, встановлюючи планку оборонних витрат на рівні 5% ВВП [1, с. 12].

Оновлена Стратегія національної безпеки США (2025) декларує рішучий відхід від концепції глобального домінування, якою з часів завершення Холодної війни керувалась Америка у своїй зовнішній політиці. Адміністрація нинішнього президента Дональда Трампа визначає пріоритетом №1 захист ключових національних інтересів, відмовляючись від «нескінченного списку бажань» [1, с. 1] інших країн на користь реалістичного планування.

Фокусоване визначення національного інтересу полягає в тому, що справи інших країн цікавлять США лише тоді, коли вони безпосередньо загрожують чи стосуються американських інтересів у світі. В усіх інших випадках дії американського уряду диктуватимуться геополітичною доцільністю, яка не в останню чергу враховуватиме неоізоляціоністський підхід нинішньої адміністрації (доктрина Монро 2.0) [2], що ацентує виключну увагу офіційного Вашингтона на Західній півкулі. Політика ізоляціонізму не є чимось новим для американської держави. Наприклад, американці до останнього намагались уникнути прямої участі США у Другій Світовій війні і лише агресія Японії на Тихоокеанському театрі бойових дій змусила Вашингтон на більш рішучі дії у відповідь.

Однак характерною рисою ізоляціонізму США у XXI столітті вбачається його направленість. Якщо раніше ізоляціонізм США тримався на невтручанні у

внутрішні справи Європи та решти світу, то зараз, проголосивши Південну Америку, по суті, виключною зоною власних інтересів, американці намагаються обмежити дії зовнішніх акторів в регіоні, у першу чергу Китайської Народної республіки.

Концепт миру через силу передбачає, що міць вітчизняної американської економіки та збройних сил розглядаються як базовий та найкращий засіб стримування агресії. Тобто опора на постулати *Real Politic*, через домінування в ключових для держави сферах: якості армії та торгівельно-фінансової стабільності, як ключові показники могутності країн на міжнародній арені. В цьому сенсі можна зробити обережне припущення про посилення реалізації більш агресивної зовнішньої політики, особливо там, де зачіпаються особливо чутливі інтереси та глобальні лідерські позиції США (наприклад, тарифна політика Трампа, енергоресурси Венесуели та Ірану, Арктика, рідкоземельні метали тощо).

Застосування підходу гнучкого реалізму має за основу ідею про те, що США більше не мають наміру нав'язувати демократичні чи соціальні зміни країнам, чії традиції відрізняються від західних. США чи не вперше так відкрито і офіційно відходить від своєї ролі своєрідного світового локомотива та донора демократії в інші країни, особливо якщо ми говоримо про постбіполярний період. Це лише підкреслює курс на виключний прагматизм у відносинах Америки з іншими державами світу, незважаючи на їх політичний устрій чи форму правління. Теоретично це відкриває вікно до співпраці з авторитарними чи деспотичними режимами, чого раніше, принаймні формально та у відкритій площині, Вашингтон прагнув уникати.

Ще один ключовий принцип, яким керується офіційний Вашингтон це розподіл відповідальності. Тобто передбачається, що союзники США повинні брати на себе основну відповідальність за безпеку у своїх регіонах. Звичайно, в першу чергу це стосується союзників США по НАТО. Стратегія чітко вказує на необхідність для європейських членів НАТО витратити 5% ВВП на власну оборону, тим самим збільшуючи частку відповідальності європейців за власну

безпеку. Для України та Європи ця зміна означає перехід до моделі, де США виступають одним із можливих полюсів сили, а не одноосібним «світовим поліцейським», що визначає весь світовий порядок, як це було впродовж кількох останніх десятиліть.

В контексті Євроатлантичної інтеграції України стратегія знаменує відхід від політики «відкритих дверей» до «заморожування» розширення Атлантичного Альянсу. Щодо НАТО оновлена стратегія США вносить суттєві корективи в очікування офіційного Києва. Документ прямо закликає до припинення сприйняття НАТО як міжнародної організації, яка перманентно розширює свій склад. Відтак Перспективи набуття швидкого членства України в НАТО у найближчій перспективі виглядають вкрай малоімовірними.

Нинішнім пріоритетом Білого Дому є оперативне припинення бойових дій в Україні для стабілізації європейських економік та відновлення стратегічної стабільності з Росією. США усіляко прагне зберегти РФ в орбіті свого впливу, не допустивши тим самим надто тісне зближення Москви та Пекіна. З цієї точки зору затяжна війна і, як результат, значне послаблення країни-агресора, аж до ризику дезінтеграції, суперечить планам США запобігти падіння ослабленої та знекровленої Росії «в обійми» Китаю.

З рештою, спостерігається ставка США на функціональну інтеграцію України замість формального вступу в євроатлантичні структури. Наша держава вже стала де-факто частиною безпекового простору НАТО через участь у програмах оперативної сумісності, модернізацію зв'язку та логістики, обмін бойовим досвідом, процесі переозброєння, впровадження та активне використання на полі бою новітніх засобів та методів ведення бойових дій тощо. Даний процес можна визначити як членство через функціональну участь.

Аналіз трансатлантичних відносин виявляє розбіжність між матеріальним лідерством США та нормативним лідерством ЄС. Позначились ідеологічні розбіжності між європейськими лібералами та американськими консерваторами [3, с. 121]. Штати просувають інноваційну свободу та саморегуляцію ринку, тоді як ЄС апелює до жорстких стандартів захисту даних (GDPR) та штучного

інтелекту (AI Act) [4]. Україна має потенціал стати мостом між цими двома моделями, адаптуючи американський технологічний прагматизм до європейської нормативної рамки.

Це передбачає розбудову Нових форм взаємодії, у тому числі і у сфері безпеки. США та ЄС переходять від вільної торгівлі до захисту стратегічних ланцюгів постачання. Україна поступово може інтегруватися в ці ланцюги як постачальник критичної сировини та ІТ-послуг. Україна здобула статус «цифрового тигра Європи» [5, с. 2], що дозволяє їй інтегруватися до європейських стандартів (eIDAS) швидше за інші сектори. Цифрова трансформація через застосунок «Дія» вже визнана глобальним еталоном у сфері надання цифрових послуг і є інструментом «м'якої сили» України в процесі інтеграції. Це дозволить Україні закріпити свої позиції у цифровому лідерстві.

Отримані результати свідчать про виникнення унікального геополітичного феномену: Україна досягає глибокого рівня інтеграції в безпековий простір Заходу через «функціональну участь», водночас залишаючись поза юридичним полем колективної оборони. Ця ситуація створює стратегічну неоднозначність: з одного боку, Україна виступає потужним «донором безпеки» з унікальним бойовим досвідом, а з іншого — позбавлена «парасолькового захисту» Статті 5 НАТО через пріоритет США щодо «стратегічної стабільності» з РФ. Такий розрив між фактичною роллю та формальним статусом несе ризики тривалого перебування у «сірій зоні» безпеки.

Список використаних джерел:

1. National Security Strategy of the United States of America (November 2025). URL: <https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf>
2. Куш О. Доктрина Монро 2.0. Інтерв'ю на YouTube каналі «[Yuriy Romanenko](https://www.youtube.com/watch?v=CgDW5JISviE)». URL: <https://www.youtube.com/watch?v=CgDW5JISviE>
3. Кудряченко А., Мартинов А. Трансформація Євроатлантичних відносин за 47-го Президента США Дональда Трампа. URL: file:///C:/Users/admin/Downloads/problemi_vsesv-0126-33-113-124.pdf

4. EU Artificial Intelligence Act (13.06.2024). URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32024R1689>
5. DIGITAL TIGER the Power of Ukrainian IT research for 2023. URL: https://itukraine.org.ua/files/ITU_GT.pdf

Адміністративна відповідальність за порушення правил комендантської години

Батяла Анна Олексіївна,

Студентка спеціальності 081 «Право», Навчально-науковий інститут
психології та суспільних наук, Університет Ушинського, м. Одеса

*Науковий керівник: Долженков Олександр Федорович, доктор
юридичних наук, професор, професор кафедри політичних наук і права,
Університет Ушинського, м. Одеса*

На сьогодні в Україні комендантська година вводиться на підставі Закону «Про правовий режим воєнного стану». Проте правовий парадокс полягає у тому, що Кодекс України про адміністративні правопорушення (КУпАП) тривалий час не містив (і станом на зараз має суттєві прогалини) прямої окремої статті за «порушення комендантської години». На практиці правоохоронні органи змушені застосовувати механізм ст. 185 КУпАП (злісна покора законному розпорядженню працівника поліції). Це створює ситуацію, де сама присутність особи на вулиці без перепустки не є автоматичним складом правопорушення, якщо особа виконує вимогу поліцейського залишити вулицю.

Об'єктом правопорушення тут виступають суспільні відносини у сфері забезпечення громадського порядку та державної безпеки. Суб'єктивна сторона характеризується прямим умислом. Важливо розуміти, що за чинною моделлю відповідальність настає не за факт перебування на вулиці, а за ігнорування законних вимог патруля. Процесуально це закріплюється протоколом, який

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
КАФЕДРА ПОЛІТИЧНИХ НАУК І ПРАВА
РАДА МОЛОДИХ ВЧЕНИХ УНІВЕРСИТЕТУ
УШИНСЬКОГО
НАУКОВЕ ТОВАРИСТВО СТУДЕНТІВ,
АСПРАНТІВ, ДОКТОРАНТІВ І МОЛОДИХ
ВЧЕНИХ**

**VI Всеукраїнська науково-практична конференція студентів та
молодих вчених
«СУЧАСНІ ВИКЛИКИ СОЦІАЛЬНО-ПОЛІТИЧНОГО РОЗВИТКУ:
ПОЛІТИКО-ПРАВОВІ ТА СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНІ ВИМІРИ»**

м. Одеса, 22 травня 2026 року

**Матеріали друкуються в авторській редакції.
Відповідальність за точність поданих фактів, цитат, цифр, прізвищ
тощо несуть автори.**